

عنوان مقاله:

نوروزنامه ی خیام و تاثیر آن در اشاعه ی زبان فارسی و فرهنگ ایرانی

محل انتشار:

دومین همایش ملی بازشناسی مشاهیر و مفاخر خراسان در ادب پارسی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

حمیدرضا شمس اسفندآبادی - دکترای تاریخ، فرهنگ و تمدن اسلامی-استاد دانشگاه فرهنگیان یزد و آزاد اسلامی ابرکوه

ژیلا نظری - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی-دانشگاه آزاد اسلامی (بخش سما) واحد آباده

علیرضا حسینی - استاد دانشگاه کوثر بجنورد

خلاصه مقاله:

؛ نوروزنامه مشهورترین اثر خیام نیشابوری است که حدود سال 495 قمری نگاشته شده است. پس از دو قرن سکوت، اگرچه اکثر دولت های قرون اولیه ایران اسلامی، از ترک تباران خطه ی خراسان بزرگ بودند اما اشاعه ی فرهنگ ایرانیها بهترین ابزار یعنی؛ زبان فارسی، همیشه در دستور کار قرار داشت تا هر سلسله ای به نوبه خود در بازسازی و احیای رونق، اقتدار و شکوه گذشته ایران، سهمی داشته باشد. بنابراین؛ همت بر جذب و تشویق دانشمندان، ادیبان، شاعران و... سر لوحه ی کار فرهنگ دوستی و تمدن پروری شاهان قرار می گرفت. از میان شعرای ایران زمین، عنوان حکیم تنها به پنج تن تعلق یافته که از آن ها خواجه، حکیم، فیلسوف الوقت، سید المحققین، ملک الحکما عمر بن ابراهیم الخیام رحمه الله علیه است. پرسش اصلی مقاله ی حاضر این است: از میان انبوه آثار و مآثر خیام، نوروز نامه ی وی تا چه حد در رشد و اعتلاء زبان فارسی و گسترش فرهنگ ایرانی تاثیر داشته است فرض مطرح بر این است: با توجه به موضوعات و مباحث بخش های مختلف کتاب نوروزنامه و نیز عبارات و اصطلاحات مربوط به پیدایش جشن نوروز و زبان و فرهنگ ایران، سهم درخور توجهی از آن این کتاب است. بدیهی است کار این مقاله به روش تحقیق، ادبی تاریخی؛ جمع آوری مطالب، کتابخانه ای و تدوین آن به صورت توصیفی تحلیلی انجام گرفته است.

کلمات کلیدی:

نوروزنامه، خیام، خراسان بزرگ، زبان فارسی، فرهنگ ایرانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/686500>

